

Тур виступів, окроплений сльозами

«Мамо, ви знову збираєте валізу?» — я не відразу відповіла третій дочці Ун Джин. Моя старша дочка, Є Джин, яка саме була поруч і мовчки допомагала мені збирати речі, також запитала: «Мамо, куди ви їдете цього разу?».

Це перше, що запитували мої діти, коли бачили, як я дістаю валізу і починаю пакувати речі. Діти хочуть, аби мама завжди була поруч, бавилася з ними та обіймала. Однак через церковну діяльність, зустрічі з людьми та часті подорожі я більше часу проводила далеко від дітей, ніж разом із ними. Якщо я виймала валізу, щоби зібрати речі, це було сигналом для моїх дітей, що невдовзі я розпочну чергову місію далеко від дому.

Хоча подорожі мають бути приємними, але якщо це була місія, проблеми виникали щойно ми вирушали. Навіть якщо ви житимете в палаці, вам усе одно неспокійно на душі, бо це не ваш дім. Крім того, якщо ще й довірено громадську місію — кожен крок обтяжений великою відповідальністю, яку ви берете на себе.

Упродовж десяти років після Святого шлюбу 1960 року я рідко бувала вдома, тому нечасто жила з комфортом. Я об'їздила всю країну: одного дня могла бути в невеликому селі поблизу лінії розмежування з Північною Кореєю, а наступного вже їхала до віддаленого острівного села, де мала взяти участь у подіях, і проводила час із членами церкви. Моє серце не могло розслабитися ні дня.

1969 року, коли я перетнула океан і опинилася в Японії, це започаткувало моє життя, пов'язане з міжнародними виступами. У мене

був складний графік, однак кожного разу, приїжджаючи до нового міста, ставилася до нової землі, як до своєї, а до людей — як до рідних братів і сестер. Утім я завжди знаходила час купити листівки, і в кінці дня, хоч це часто було далеко за північ, я сідала писати листи своїм дітям, яким так хотілося, щоб я була вдома. Ось один із них.

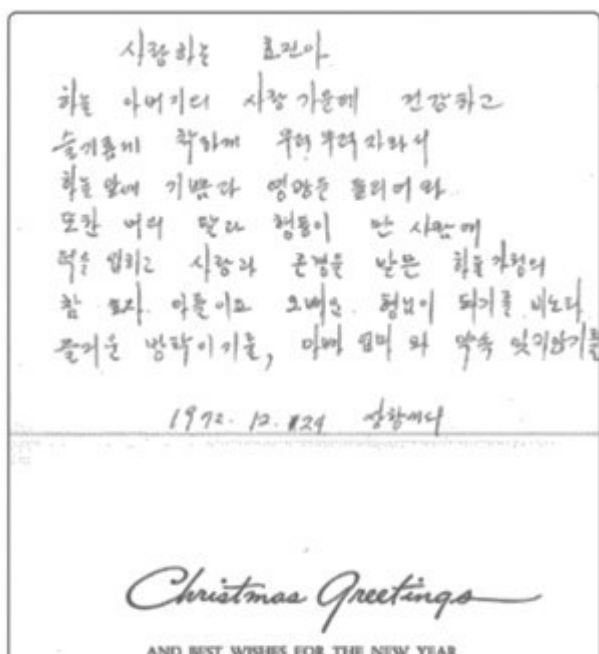
«Дорогий Хьо Джине!

Я сумую за тобою і хочу тебе побачити. Мій сину, якого я завжди кличу і про якого думаю, до котрого лину і кого обіймаю, мій добрий, милий, дорогий, коханий сину, якого я ніколи не хочу відпускати, я сумую за тобою. Хьо Джине, хоч ми на якийсь час розлучені, ти один із щасливих синів Небес.

Наш шанобливий сину, Хьо Джине! Наш добрий душею і мудрий Хьо Джине, я люблю тебе. Я знаю, що ти станеш шанобливим сином Небес, землі й усього Всесвіту; ти станеш хорошим прикладом шанобливої дитини.

І аппа, й омма дуже засмучені, що занадто зайняті слідуванням Божій волі та маємо так мало часу, аби провести його з тобою. Проте завдяки тобі ми відчуваємося надзвичайно гордими і захищеними. Хьо Джине, ти не схожий на інших дітей. Навіть коли ти бігатимеш зі своїми друзями, то повинен пам'ятати, що твоє походження — від Бога, і ти не повинен завдати шкоди Його гідності.

Аппа та омма завжди пишаються тобою. Коли ми найближчим часом зустрінемося, чи матимеш ти зможеш чим здивувати своїх аппа й омма? Аппа та омма мають чудову мрію щодо тебе. Омма чекає на її втілення і завжди молиться за це. Будь здоровий! До зустрічі».

사랑하는 효진아!

하늘 아버지의 사랑 가운데
건강하고 슬기롭게 착하게
무럭무럭 자라서 하늘 앞에
기쁨과 영광을 돌리어라.

또한 너의 말과 행동이 만 사람에
덕을 입히고 사랑과 존경을 받는
하늘 가정의 참 효자 아들이요,
오빠요, 형님이 되기를 비노라.
즐거운 방학이기를.

Той факт, що я не могла проводити багато часу з дітьми через різноманітні громадські обов'язки, завжди обтяжував моє серце. Попри це мої діти були дуже зрілими як для свого віку та добре розвиненими. Якось у мого старшого сина Хьо Джина взяв інтерв'ю репортер газети: — За що ти найбільше поважаєш свою матір?

Хьо Джин відповів, не вагаючись:

— Я захоплююся любов'ю і наполегливістю матері, бо вона підтримує мого батька і робить його щасливим. Усі матері на світі чудові, але моя мама — особлива, бо абсолютно довіряє нам та підбадьорює нас. Мене завжди глибоко зворушує те, як вона це робить. Це просто дивовижно, що вона народила чотирнадцятеро дітей, хоч завжди була, та й зараз є, зайнятою глобальними справами.

24 грудня 1972 року. Листівка, яку мати Мун надіслала старшому синові Хьо Джину. Тут можна побачити, як він практикується в грі на скрипці

Навіть у найспекотніші літні дні я не купалася в басейні. Це тому, що, як я вже згадувала, народила багато дітей, четверо з них — за допомогою кесаревого розтину. Коли я народжувала нашого шостого сина Йон Джина, то опинилася в небезпеці, бо його голова була дуже великою. Мій чоловік був у Німеччині, і мені сказали, що виникне загрозна ситуація як для матері, так і для дитини, якщо не почнемо діяти упродовж 30 хвилин, тож у мене не було іншого вибору, ніж погодитися на кесарів розтин. Варто один раз його зробити, народжувати природно вже стає важко. Тому я відчайдушно молилась. Під час цієї молитви переді мною постала сцена розп'яття Ісуса. Мені вдалося подолати біль, тому що я впевнилася, що через народження нового життя переможу смерть, яка нависла над Ісусом на Голгофі. Як і для всіх жінок, народження нового життя було досвідом раю і пекла водночас. Мені було нелегко пережити чотири кесареві розтини, проте кожного разу, коли я народжувала, я була готова померти заради Бога і заради нового життя.

Так само, як і наш будинок жвавішав, коли ми наповнювали його дітьми, наші церкви постійно виникали в містах і селах й поповнювалися новими членами. Однак від самих початків ми не мали на меті створити найбільшу церкву в Кореї. Нашою ціль полягала в тому, аби принести спасіння світу, як справжня церква, яка здатна витерти сльози всьому людству. Тому для досягнення цієї мети я провела кілька світових турне вслід за першим 1969 року. На початку 90-х років я була основною доповідачкою: виступала на мітингах, заходах, зборах і семінарах незлічену кількість разів. Мої сліди можна знайти в усіх куточках земної кулі: починаючи від незнайомих мегаполісів і закінчуючи невеличкими простими селами; від пустель, обпалених пекучим сонцем, до густих джунглів і дивовижних височин. Й у кожному такому місці маргіналізовані групи населення, безпорадні жінки, діти та меншини чекали на мене. І я з нетерпінням чекала зустрічі з ними.

Я знала, що можу запропонувати їм душевний спокій, і кожен мій крок рухав справу побудови миру далі. Розуміння цього дозволяло мені щовечора повертатися в номер у новому готелі, а на світанку

наступного дня продовжувати свою роботу. Звичною справою для мене стало заходити в такий номер у незнайомому місті і подрімати в кріслі кілька годин, або, заплющивши очі, відкинутися на спинку стільця в залі очікування аеропорту. Деколи я приїжджала в місто і їхала назад, не відкриваючи валізи. Я всіма своїми думками була на зустрічі з людьми, які чекали мене.

Коли я вперше виступила в комуністичній країні, то відчула присутність духів, яких було більше, ніж живих людей, які приймали мене. Поки цей регіон брав участь у війні, я поїхала до Хорватії. Увійшовши у свій готельний номер, я знала, що там перебувають і чекають на звільнення душі, які зазнали несправедливої й жалюгідної смерті. Щоби звільнити їх, я провела всенічне молитовне чужання.

Коли я їду до Африки, то приймаю протималарійні ліки. Одного разу неправильно виписаний рецепт призвів до серйозних побічних дій, і я заразилася малярією. Мені дошкуляв нестерпний біль і висока температура, проте безперервний графік не залишав часу на лікування. Урешті малярія минула сама собою.

Восени 1996 року я їздила до Болівії, де пережила досвід, який не можу забути. Столиця Ла-Пас — це найвисокогірніше місто у світі, що розташоване на висоті майже 4000 метрів. І люди, які не є місцевими, неабияк страждають від висотної хвороби. Мій виступ мав тривати майже годину, біля мене на трибуні стояв балон із киснем. На жаль, трибуна переверталася щоразу, коли я на неї злегка спиралася. Єдиним виходом було попросити сильного молодого члена церкви тримати трибуну рівно, поки я говорила. Люди були стурбовані, але я посміхалася протягом усього виступу. Я відчувала нудоту, головний біль пульсував у скронях, ноги тремтіли, але я все це ігнорувала. За таких обставин, на межі цілковитого виснаження, я продовжувала виступ, прикусивши верхню губу. Публіка була вражена, а люди хвалили мене за презентацію. Один місцевий чиновник сказав: «Вона справді є людиною, яку послав Бог».

Захід мав приголомшливий успіх. Під час святкування перемоги того

вечора я люб'язно тримала кожного учасника за руку. Попри те, що була виснаженою, я підтримувала високий дух заради дорогих гостей, вельми іменитих персон та членів церкви, які приїхали на зустріч зі мною. Усе це стало радісною подією, адже ми підбадьорували один одного. Коли я повернулася додому, мій чоловік, який слухав усі мої виступи по телефону, а пізніше — через Інтернет — погладив мене по спині і висловив свою вдячність: «Де би ще ти могла отримати таке благословення — мати такий успіх у місці, яке розташоване на 4000 метрів ближче до неба?!» — сказав він.

Крім того, що я передавала Боже слово, під час мітингів я також проводила церемонії звільнення духів тих людей, які пожертвували своїм життям. Перемога Істинних Батьків на землі відкрила браму воскресіння в духовному світі. Члени церкви в Австрії навесні 2018 року провели таку церемонію. Якщо ви прямуватимете шляхом уздовж Дунаю на захід від Відня близько двох годин — потрапите до села Маутгаузен. Серед його красивих пейзажів вирізняється центр для відвідувачів, навпроти гнітючої і зловісної будівлі. Ця споруда з високими стінами з товстої сірої цегли викликає сльози гіркого смутку, тому що під час Другої світової війни була концентраційним табором. Там нацисти ув'язнювали євреїв і представників багатьох інших народів. Чимало з 200 000 людей, які пройшли через Маутгаузен, закінчили гідною співчуття смертю.

Споруди, що залишилися, не є реліквіями сімдесятирічної давнини. І ті, хто відчуває справжній біль, — це духи, які затрималися через свою образу в тій в'язниці. Вони можуть воскреснути лише після того, як зцілення та надія Істинних Батьків утішать їх, полегшить їхню гірку образу й смуток.

Було все так: я приїхала до Відня 2018 року, щоби провести мітинг «Мир починається з мене» у віденській концертній залі «Штадтхалле». Подія пройшла успішно. Д-р Вернер Фасслабенд, колишній міністр оборони і чудовий, уже поважний державний діяч, запросив мене до трибуни — і понад 10 000 людей почули моє послання надії на майбутнє та Європу,

яка житиме заради інших. Мене найбільше підбадьорив яскравий дух молоді, котра дала обітницю присвятити себе справі миру. Однак наступного ранку за сніданком декілька наших європейських лідерів підійшли до мене зі серйозним питанням і особливим запитом: щоб я дозволила церемонію звільнення в Маутгаузені. Вони чули про те, що я молилася за звільнення жертв рабства на острові Горе в Сенегалі, і попросили мене поширити таку ж небесну благодать на жертв нацистських переслідувань.

Я послала спеціальних представників для проведення церемонії звільнення в Маутгаузен. Вони піднесли лілії, які символізують вічну любов, виголосили спеціальні молитви, а також відчинили браму, щоби полегшити страждання цих мученицьких душ. Вони молилися, аби люди, які зараз перебувають у духовному світі, могли звільнитися від свого смутку й образи і стати духами абсолютного добра, які знайдуть свій шлях у сферу благословення і радості, що їх Бог приготував для всіх нас.

Спорудження меморіалів — важлива справа, адже людям треба давати знання про історичні помилки. Однак найвищим пріоритетом для тих, хто жив, страждав і несправедливо помер до нас, є звільнення їх від гіркої туги та гніву.

Де б я не була, люди, які мене навіть не знають, міцно тримають за руки і не бажають відпускати. Їхня туга, спричинена моїм від'їздом, глибоко закарбувалася в моєму серці. Багато людей хочуть бачити мене і після того, як ми якийсь час проводимо разом, і відчують порожнечу, коли я їх залишаю. Це тому, що Небеса пов'язали нас. Наші прабатьки полишили обійми Бога 6000 років тому. Єдинородний Син і Єдинородна Донька знову з'єднують небо, землю і людство та скеровують людей жити істинним життям. Ось чому коли деякі люди зустрічають Єдинородну Божу Доньку, їм на очі навертаються сльози.

Аби передавати Божу любов, я проїхала сотні і тисячі кілометрів за кількадесят років. Хоч мої подорожі нерідко бували надзвичайно

важкими, я завжди була щасливою. Адже мої слова і ті враження, які вони справляють, ніколи не зникнуть безслідно. Щодня вони будуть примножуватися, даючи плоди, що живитимуть цей світ навіть за його межами.

Revision #2

Created 16 October 2022 19:52:09 by andres

Updated 3 November 2022 11:47:57 by andres